

νον τὰ δύο ταῦτα σημεῖα, τὴν διπλὴν (:) καὶ τριπλὴν (:), ἢ τὴν ἀπλὴν στιγμὴν (·), δι' ὧν διεχώριζον πάσας τὰς λέξεις, πλὴν τῶν ἄρθρων, τῶν συνδέσμων καὶ τῶν προθέσεων. Κατὰ τοὺς Ἀλεξανδρινούς χρόνους πρῶτον Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος εἰσήγαγε τὴν τελείαν στιγμὴν, τὴν ἄνω στιγμὴν καὶ τὴν ὑποστιγμὴν. Συγχρόνως δὲ εἰσήχθη ἡ κορωνίς [δι' ἧς σημειοῦται ἡ κρᾶσις-τοῦνομα (τὸ ὄνομα)], ἡ ἀπόστροφος καὶ τὰ διαιρητικά. Τὸ ἐρωτηματικὸν εἰσήχθη κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα. Κατὰ τοὺς νεωτέρους δὲ χρόνους εἰσήχθησαν ἡ παρένθεσις καὶ ἡ παῦλα, μετὰ δὲ ταῦτα τὸ ἐπιφωνηματικόν. Ἐσχάτως δὲ παρελήφθησαν ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν τὰ λοιπὰ σημεῖα, ἧτοι τὸ διαλυτικὸν (· ·), δι' οὗ χωρίζονται τὰ φωνήεντα ι καὶ υ, τὸ εἰσαγωγικόν (« »), τὸ ἀποσιωπητικόν (...) καὶ ἡ παράγραφος (§).

Ἡ ἔταιρία τῶν παιδαγωγῶν ἐν Κάσσελ συντάξετε τελευταῖον πίνακα τῶν μισθῶν, οὓς λαμβάνουσι οἱ παιδαγωγοὶ τῶν σημαντικωτέρων πόλεων τῆς Γερμανίας. Ἐκ τούτου μανθάνομεν ὅτι αἱ πόλεις τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ Ἀμβούργου ἀμείβουσι κάλλιον τοὺς παιδαγωγούς, ἔχουσι ὅμως καὶ τὰς μεγαλειτέρας ἀπαιτήσεις ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἱκανότητος αὐτῶν. Ἐν Βερολίῳ οἱ μισθοὶ ποικίλλουσι μεταξὺ τῶν 2,235 καὶ 3,240 μαρκῶν (1 μάρκα=φρ. 1.22), ἐν Ἀμβούργῳ ὁ ἐλάχιστος ὅρος εἶνε 2,250 μάρκαι· δὲν σημειοῦται ὁ ἀνώτατος. Ἐν Φραγκφούρτῃ, τῇ ἐπὶ τοῦ Μάιν, εἶνε 2,420 μάρκαι μέχρι 3,500 μετὰ δεκαετῆ ὑπηρεσίαν· λαμβάνουσι δὲ αὐτόθι καὶ σημαντικὰς συντάξεις οἱ γηραιοὶ παιδαγωγοί. Αἱ πόλεις τῆς Λειψίας καὶ τοῦ Χίμνιτς 4,650 μέχρι 3,000 μάρκας. Ἡ Βρέμη 4,500-2,700. Ἡ Μαγεντία 1,928-2,814. Ἡ Φριβούργη 4,946-2,776. Τὸ Μόναχον 4,827-2,593. Προσθέτει δὲ ἡ κυβέρνησις ἐπιχορήγησιν εἰς τὰ ποσὰ ταῦτα κατ' ἐλάχιστον ὅρον 94 μάρκας, κατ' ἀνώτατον δὲ 564.

Κύριός τις ἐπήνει ἐν τινι ἑσπερινῇ συναστροφῇ τὰς χάριτας τοῦ ψιττακοῦ του. Τῇ παρακλήσει πολλῶν κυριῶν, ἀπεστάλη ὑπηρετῆς ὅπως τὸν φέρῃ. Ἐπειδὴ δ' ἔβρεχεν, ὁ ὑπηρετῆς ἐσκέπασε τὸν κλωθὸν τοῦ ψιττακοῦ, ὅπως τὸν προφυλάξῃ, αὐτὸς δὲ ἐκτεθειμένως εἰς τὴν βροχὴν, δὲν ἔπαυε κατ' ὄλην τὴν ὁδὸν τοῦ νὰ ὑβρίζῃ. Ὁ ψιττακὸς δὲν ἔχασεν οὐδὲ λέξιν τοῦ ὠραίου τούτου μονολόγου, τὸν ὅποιον ἐξέλαβεν ὡς μάθημα πρὸς αὐτὸν διδόμενον, καὶ ἅμα τὸν ἔθεσαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς συναστροφῆς ἠχοῖσε νὰ λέγῃ: «Εἰς τὸν διάβολον ἢ παληογυναῖκες αὐταῖς ποῦ ἔγειναν αἰτία νὰ βραχῶ», καὶ ἐπανελάβεν ὅλας τὰς ὑβρεῖς τοῦ ἀχρείου ὑπηρετοῦ, ἐν μέσῳ τῶν ἀπορούντων ἀκραστῶν του.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐπαρχιώτις γράφουσα πρὸς τινὰ κυρίαν ἐν Παρισίοις καὶ παρακαλοῦσα αὐτὴν νὰ τῇ εὐρῆ παιδαγωγὸν, ἀπαρίθμει διὰ μακρῶν ποῖα πρόσόντα ἔπρεπε νὰ ἔχη. Ἡ παρισινὴ κυρία ἀπεκρίθη: «Κυρία! ἐζήτησα παιδαγωγὸν ὅποιον μὲ ζητεῖτε. Δὲν τὸν εὗρον ἀκόμη· θὰ ἐξακολουθήσω ζητοῦσα καὶ σὰς ὑπόσχομαι ἅμα τὸν ἀνακαλύψω. . . . νὰ τὸν νυμφευθῶ.»

Συνταγματάρχης τις τοῦ ἵππικοῦ, ἐγκωμιάζων ἑαυτὸν, παρεπονεῖτο διὰ τὴν ἄλλειψιν τοῦ ζήλου τῶν ἀξιωματικῶν του. Ἀναγκάζομαι, ἔλεγε, νὰ κάμω μόνος μου ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τοῦ σώματος τὸ ὅποιον διοικῶ. Εἶμαι ὁ λοχαγός μου, εἶμαι ὁ ὑπολοχαγός μου, εἶμαι ὁ καταλυματίας μου. . . .

—Καὶ ὁ σαλπικτῆς σας, προσέθηκε ψυχρῶς κυρία τις, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἔλεγε ταῦτα.

Ἀθλιός τις ζωγράφος ἐδείκνυεν εἰκόνα του τινὰ ἢ μᾶλλον μουντζούρωμά τι παριστὸν δῆθεν τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.—Καὶ ποῦ εἶνε ἡ θάλασσα; τὸν ἠρώτησαν.—Διέστη, ἵνα διέλθωσιν οἱ Ἐβραῖοι.—Καὶ ποῦ εἶνε οἱ Ἐβραῖοι;—Διήλθον.—Καὶ οἱ Αἰγύπτιοι;—Ἐρχονται.

Ἐν τινι συναστροφῇ δύο κύριοι ἐπαρτήρουν ἀλλήλους χασμώμενοι· μετὰ πολλοῦ δὲ κόπου ἀποφασίζει τέλος ὁ εἷς νὰ δμιλήσῃ πρὸς τὸν ἄλλον.—Τί πλῆξις! —Ἀλήθεια! κ' ἐγὼ πλήττω φοβερά.—Δὲν πηγαίνομεν λιγάκι ἔξω.—Αἶ... βέβαια... δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον... ἀλλά...—Ἀλλά;—Δὲν εἶν' εὐκόλον δι' ἐμὲ διότι...—Διότι;—Παράξενον! εἶμ' ὁ νοικοκύρης!

Βουλευτῆς τις ἐζήτηε τὴν παῦσιν νομάρχου, κατηγορῶν αὐτὸν ὡς φατριαστὴν, ἀνίκανον, καταχραστὴν, κτλ. Δὲν ἔλεγεν ὅμως καὶ συγκεκριμένως τὸν κρῖφιον καὶ κύριον λόγον τῆς καταφορᾶς του. Ἐβρένης γενομένης, ἐγνώσθη τέλος ἡ αἰτία τοῦ ὑπὲρ τῆς ὑπηρεσίας ἐνδιαφέροντος τοῦ φιλοπάτριδος βουλευτοῦ. Ὁ ἀτυχὴς νομάρχης εἶχεν ἀποκαλέσει ποτὲ ἀνόητον τὸν βουλευτὴν.—Πῶς σοῦ ἤλθεν, ἔλεγεν ὁ ὑπουργός πρὸς τὸν νομάρχην, νὰ ὀνομάσῃς τὸν κ* ἀνόητον;—Ἐγώ;... Ἄ, ναι! ἐνθυμοῦμαι, . . . ἀλλὰ τοῦ τὸ εἶπα ἐμπιστευτικῶς. . . ἤμεθα οἱ δύο μας μόνον, καὶ δὲν ἐνοῶ διατί τὸ ἐπαναλαμβάνει.

Ὁ πληθυσμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου ἐν ἔτει 1838 ἐξηκριβώθη εἰς 752,077, ἐν ἔτει δὲ 1870, κατὰ τὴν ἐπίσημον ἀπογραφὴν, εἰς 4,225,673, ἧτοι νῦξήθη κατὰ 473,596 ἄτομα, ὅπερ ἀποτελεῖ κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα τῶν 32 ἐτῶν (1838-1870) αὐξησιν 63 τοῖς 100, παρέχουσαν κατὰ τοὺς στατιστι-

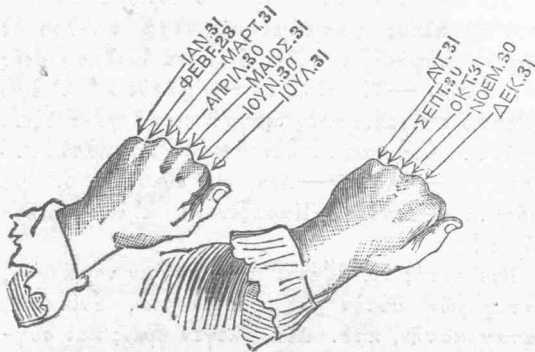
κούς κανόνες ἐτήσιον ὄρον αὐξήσεως 1.97 ἐπὶ 400 κατοίκων, καὶ φέρουσιν κατ'ἀναλογίαν τὴν περίοδον τοῦ διπλασιασμοῦ εἰς ἔτη 45 περίπου. Ἐκ τούτου ἐμφαίνεται ὅτι ἡ Ἑλλάς δύναται νὰ ταχθῆ διὰ τὴν περίοδον ταύτην μεταξύ τῶν κρατῶν ἐν οἷς ἀπαντᾶται ἡ δραστηριωτέρα αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἡ χεὶρ ὡς Μηρολόγιον καὶ ὡς Πίναξ πολλαπλασιασμοῦ.

Ἡ χεὶρ δύναται νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ εὐρωμεν ἀλανθάστως πόσοι μῆνες ἔχουσι τριάκοντα καὶ πόσοι τριάκοντα μίαν ἡμέραν.

Ἐὰν κλείσωμεν τὴν χεῖρα, παρουσιάζεται ἐξωτερικῶς, εἰς τὰς ρίζας τῶν δακτύλων, σειρά ἐξοχῶν καὶ κοιλοτήτων, αἵτινες χρῆσιμῶς ὡς ὁδηγός. Ἐὰν εἰς τὴν πρώτην ἐξοχὴν ὀνομάσωμεν τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ ἔτους (Ἰανουάριον), εἰς τὴν ἐπομένην κοιλοτητα τὸν δεύτερον, εἰς τὴν δευτέραν ἐξοχὴν τὸν τρίτον μῆνα, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἐπανερχόμενοι πάλιν ἀπὸ τὴν πρώτην ἐξοχὴν, ὅταν φθάσωμεν εἰς τὴν τελευταίαν, εὐρίσκομεν, ὅτι ὅσοι μῆνες ἔχουσι 31 ἡμέρας συμπίπτουσιν εἰς τὰς ἐξοχάς, ὅσοι δὲ ἔχουσι 30 ἡμέρας (ὡς καὶ ὁ Φεβρουάριος, ὅστις ἔχει 28, καὶ ὅταν τὸ ἔτος εἶνε βίσεκτον, 29 ἡμέρας) εἰς τὰς κοιλοτητας τῆς χειρὸς.

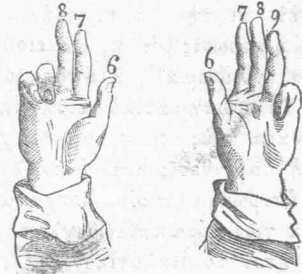

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας ταύτης, ἡ χεὶρ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς πίναξ πολλαπλασιασμοῦ, διὰ τὰς πράξεις, αἵτινες περιλαμβάνονται μεταξύ τοῦ ἀριθμοῦ 6 ἕως 40, δηλαδὴ τῶν μεγαλύτερων ἀριθμητικῶν ψηφίων.

Ἴδου πῶς γίνεται ἡ πράξις.

ὑποθέτομεν ὅτι ὁ πρῶτος δάκτυλος, ἀρχίζοντες ἀδιαφόρως ἀπὸ ὁποιοδήποτε μέρους τῆς χειρὸς, παριστᾷ τὸν ἀριθμὸν 6, ὁ μετ' αὐτὸν δεύτερος, τὸν 7, ὁ τρίτος τὸν 8, ὁ τέταρτος τὸν 9 καὶ ὁ πέμπτος τὸν 10, καὶ ὅτι τοὺς αὐτοὺς ἀριθμοὺς, κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν, παριστᾷσι καὶ οἱ ἀντιστοιχοῦντες δάκτυλοι τῆς ἐτέρας χειρὸς. Θέλοντες δὲ νὰ μάθωμεν λ. χ. πόσα κάμνουν 8 ἐπὶ 9 κλείομεν τὰς χεῖρας καὶ ἔπειτα ὑψοῦμεν τοὺς δακτύλους τῆς μιᾶς χειρὸς, ὅσοι παριστᾷνοσι τοὺς ἀριθμοὺς 6, 7 καὶ 8 καὶ τοὺς δα-

κτύλους τῆς ἄλλης χειρὸς, ὅσοι παριστᾷνοσι τοὺς ἀριθμοὺς 6, 7, 8 καὶ 9. (Οἱ ὑψωμένοι δάκτυλοι κατ' ἀρχὴν ἀντιπροσωπεύουσι δεκάδας καὶ οἱ κλεισμένοι μονάδας). Ἡ πράξις ἐτελείωσεν ἄς λάβωμεν ἤδη τὸ ἐξαγόμενον.

πόσους δακτύλους ἔχομεν ἐν ὅλῳ ὑψωμένους; 3 εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ 4 εἰς τὴν ἄλλην, ἧτοι ἐν συνόλῳ 7. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος παριστᾷ τὰς δεκάδας τοῦ ἐξαγομένου, 7 δὲ δεκάδες ἀποτελοῦσιν 70.

Πόσους δακτύλους κλεισμένους ἔχομεν ἐν ὅλῳ; Δύο εἰς τὴν μίαν καὶ ἓνα εἰς τὴν ἑτέραν χεῖρα, οὗς πολλαπλασιάζομεν μεταξύ των, 2 δὲ ἐπὶ 1=2, ἅτινα προστιθέμενα εἰς τὰ 70, μᾶς δίδουσιν 72. Βεβαίως τὸ γινόμενον τῶν 8 ἐπὶ 9 εἶνε 72.

Ἐνεκα τῶν πολλῶν λεπτομερειῶν, ἂς ἀναγκάζομεθα νὰ δώσωμεν, ὅπως γίνωμεν ὅσον ἐνεσσι καταληπτοί, ἢ ἐν λόγῳ μέθοδος φαίνεται περιπεπλεγμένη. Ἄς ἐπαναλάβωμεν αὐτὴν εἰς τινὰ παραδείγματα καὶ θὰ καταδειχθῆ, ὅτι εἶνε ἀπλουστάτη. Πόσα κάμνουν 6 ἐπὶ 8;

3 δάκτυλοι ὑψωμένοι εἰς τὴν μίαν χεῖρα, 1 εἰς τὴν ἄλλην, τὸ ὅλον 4, ἧτοι 4 δεκάδες ἢ 40.

Πόσοι δάκτυλοι εἶνε κλεισμένοι; 2 εἰς τὴν μίαν χεῖρα, 4 εἰς τὴν ἄλλην, 2 ἐπὶ 4=8, ἅτινα προστιθέμενα εἰς τὰ 40, μᾶς δίδουσι 48. Καὶ τῷ ὄντι 6 ἐπὶ 8 κάμνουν 48.

Πόσα κάμνουν 7 ἐπὶ 7;

4 δάκτυλοι ὑψωμένοι κάμνουν 4 δεκάδες ἢ 40.

3 δάκτυλοι κλεισμένοι εἰς ἐκάστην χεῖρα 3 ἐπὶ 3 κάμνουν 9, 40 καὶ 9=49. Ἀληθῶς, 7 ἐπὶ 7 κάμνουν 49.

Πόσα κάμνουν 8 ἐπὶ 10;

8 δάκτυλοι ὑψωμένοι κάμνουν 80.

Ἐχομεν δὲ δύο κλειστοὺς δακτύλους εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ εἰς τὴν ἄλλην κανένα, ἧτοι 0. Ἐπομένως οὐδὲν ἔχομεν νὰ λογιώμεν (ἐπειδὴ τὸ 0 οὔτε πολλαπλασιάζει οὔτε πολλαπλασιάζεται) 8 ἐπὶ 10=80.

Πόσον ἀπλῆ, τῇ ἀληθείᾳ, καὶ εὐμεταχειρίστος εἶνε ἡ πράξις αὕτη!

Γ.